

TOPLUMSAL HASTALIĞIMIZ

Hastalık deyince aklımıza ilk olarak covid19, kanser, veba, soğuk algınlığı gibi bedensel hastalıklar gelmektedir. Oysa bedensel olarak bizleri çok fazla etkilemese de toplumsal olarak hayatımıza çok zararları dokunan ve ileride insanlığa bedensel hastalıklardan daha fazla zarar verebilecek olan bazı hastalıklarımız da var: Kanaatsizlik, gereksiz hırs, memnuniyetsizlik, sürekli rahata kaçma, şükürsüzlük...

Geçen günlerde okuduğum bir kitaptaki kısa bir bölüm çok hoşuma gitti, kitapta şöyle diyordu: *“Kanaatsizlik ise sa’ye, çalışmaya şevki kırar. Şükür yerine şekvâ ettirir, tembelliğe atar. Ve meşru, helâl, az malı terk edip, gayr-ı meşru, külfetsiz bir malı arar. Ve o yolda izzetini, belki haysiyetini feda eder.”*(Lem’alar, Said Nursi)) Gerçekten böyle değil midir? Günümüzde birçoğumuzun hastalığı bu değil midir? Elimizdeki nimetleri beğenmeyip, onların değerini anlamayıp sürekli olarak kısa ve rahat yoldan çok kazanmayı, hayatımızı sürdürmeyi hedeflemekteyiz. Bu hedefi gerçekleştirmeye çalışırken de aşırı hırs gösterip bazen haram, helal demeyip rast gelene saldırıyoruz. Kazanalım da, nasıl kazandığımız çok da önemli değil. Bizim bu yaptığımız işten başkaları mağdur oluyor mu, başka insanlar zarar görüyor mu diye hiç düşünmüyoruz. Asıl amacımız; topluma fayda sağlamak, toplumun huzurunu sağlamak olması gerekirken maalesef kendimiz için bütün toplumu ateşe atabiliyoruz. Tabi şunu da unutmamak lazım; bunları yaparken de bazen izzetimizi, haysiyetimizi de feda edebiliyoruz. Bu da bizim malesef toplum olarak en ağır ve tahrip edici hastalığımızdır.

Bazen herhangi bir işle meşgul olmayan kişilerle konuşuyorum. Onlara ileride ne iş yapmayı düşündüklerini sorduğumda genelde aldığım cevaplar hep aynı: Masa başı işler, mağaza vb. yerleri işletmek, devlet memuru olmak... Aslında bu düşüncelerde herhangi bir yanlış yok ama büyük bir eksik var, o da şu ki: Hiç kimse üretimle ilgili bir iş yapmayı planlamıyor, herkes rahat, kolay, garantili işin peşinde. Bazen etrafıma bakıyorum yakınlarımızda birçok boş arazi öylece duruyor, birçok kaynak suyu öylece boş yere akıyor ama yaşadığımız yerin, yaz aylarında bile, sebze ve

meyvesi kilometrelerce uzaklıklardaki şehirlerden geliyor. Kimsenin aklına sebze, meyve üretimi gelmiyor veya gelse bile kimse bu işle uğraşmak istemiyor maalesef. Yine haberlerde sürekli görüyoruz ayda 5000 liraya, 6000 liraya vb. çalıştırılacak eleman bulunamıyor, sebebi ise bu işlerin biraz zahmetli olması, bedensel güç gerektirmesi. E bizde maalesef sürekli rahat iş istediğimiz için daha kısa yoldan kazanmak istediğimiz için bu tür işlerle ilgilenmek istemiyoruz.

Bizim bir diğer hastalığımız da; bazen bir işe girmek için çok çabalarız, çok çalışırız ve sonra da o işi elde ederiz. Elde ettikten birkaç yıl sonra bakıyoruz ki yavaş yavaş mızmızlanmalarımız, şikâyetlerimiz, bıkmalarımız başlıyor. “Bu işten, bu yerden çok sıkıldım; bitse de kurtulsak.” şeklinde birçok sitelerde bulunabiliyoruz. Başka mesleklere veya işlere bakıp keşke bunu yapsaydım, bu meslekler daha rahat veya daha çok maddi geliri var, diyebiliyoruz. Bu şekilde olduğu zaman da yaptığımız işten zevk alamayız, zevk almadığımız zaman da o işi yapmak bizlere bir külfet veya zahmet gibi olur. İşimize giderken adeta ayaklarımız geri geri gider. Yavaş yavaş iş yerlerimizi veya iş yerimizdeki insanları görmek istemeyiz, onları gördüğümüz zaman rahatsız olmaya başlarız ve artık bu bütün olanlar bizim hayatımızı çekilmez hale getirebilir.

Yukarıda saydığımız olumsuzlukların yaşanmaması için ve sağlıklı bir toplumun inşa edilebilmesi için özellikle gençlerimizin üretime yönelik mesleklere yönelmesi gerekmektedir. Kolaya kaçmak yerine gerektiğinde zoru seçmeliyiz, kısa yoldan kazanmak yerine zor ve uzun olsa bile helal ve doğru yoldan kazanmayı tercih etmeliyiz. Çok çalışmalıyız, kanaatkâr olmalıyız, aşırı hırstan kendimizi sakınmalıyız, zira hırs sebeb-i hasarettir.

Okan YILDIRIM